

РЕШЕНИЕ

№ 4525

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1481** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Т. Н. Танков, чрез процесуалния му представител адв. Ц. И. срещу Решение от 18.12.2012 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 7 състав по н.а.х.д № 11854/2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 415 от 04.06.2012 г., издадено от директора на СДВР – МВР, с което на касатора са наложени десет административни наказания "глоба" в размер на 200 лв. всяко, за нарушение на чл. 27, ал. 7 във вр. чл. 45 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД).

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение на районния съд, като постановено в нарушение на закона – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Касаторът поддържа, че неправилно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. Иска от съда да се отмени решението и да се постанови друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено процесното НП. Ответната страна – СДВР, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението на районния съд е законосъобразно.

Административен съд София град, XIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Софийски районен съд е приел за установена фактическата обстановка, така както е възприета с АУАН и с НП. СРС е приел, че при извършена проверка на дейността на [фирма] от полицейски инспектор при Охранителна полиция на СДВР от дружеството не били представени поискани от проверяващия документи относно сключени трудови договори със служители на длъжност „охранител”, поради което било прието, че такива документи липсват. При тази фактическа обстановка е изведено, че описаните в АУАН и НП десет административни нарушения са осъществени и законосъобразно на управителя на дружеството са наложени десет административни наказания глоба за нарушение на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД.

Обжалваното решение е постановено при неправилно прилагане на материалния закон. СРС е приел, че касаторът в качеството му на управител на дружеството е имал задължение съгласно чл. 27, ал. 7 ЗЧОД да съхранява документите относно прекратени трудови договори със служителите за период от три години.

По делото е безспорно установено, че [фирма] е лице, извършващо охранителна дейност по чл. 5 ЗЧОД, както и че дружеството се управлява и представлява от касатора Т. Н. Танков към датите на извършване на административните нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД лицата, извършващи дейност по чл. 5, съхраняват за срок от три години след прекратяване на трудовото правоотношение и при поискване представят за проверка на компетентните органи документите по ал. 3 и ал. 6. В разпоредбата на чл. 27, ал. 3 от ЗЧОД са описани документите, които при сключването на трудовия договор лицето по ал. 2 следва да представи. Трудовите договори по чл. 27, ал. 2 от ЗЧОД се сключват от лицата, извършващи дейност по чл. 5, т. 1 – 4, т.е. те са адресати на правната норма.

В случая в акта и в наказателното постановление е приписано деяние (изразяващо се в бездействие) на касатора, в качеството му на управител на дружеството, извършващо дейност по чл. 5 от ЗЧОД. Задължението по чл. 27, ал. 7 във вр. ал. 3 от закона тежи върху лицето по чл. 5 вр. чл. 2 от същия, т.е. върху дружеството, а не е задължение на управителя му. Вярно е, че съгласно чл. 24, ал.2 ЗАНН за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. Относно ръководителите, законът има предвид допустителство и подбудителство, които са наказуеми, само ако това е изрично предвидено в съответния нормативен акт /аргумент и от чл.10 ЗАНН/. В случая в ЗЧОД не е предвиден състав за допустителство, поради което чл. 24, ал. 2 ЗАНН не би бил допустим с оглед императивния характер на чл. 10 ЗАНН.

Не може да възникне административно - наказателна отговорност за изпълнителния директор и членовете на съвета на директорите, както и за управителя, в качеството

им на физически лица, тъй като не те осъществяват дейността на управляваното от тях дружество. Всички действия, които извършват, са в качеството им на управителни органи на дружеството и са от името и за сметка на последното, а не са от тяхно име и за тяхна сметка. Всички последици от дейността им настъпват за дружеството, а не за тях. Следователно и при тази редакция административно - наказателна отговорност за извършени нарушения по закона следва да бъде предвидена за юридическите лица. Обстоятелството, че такава не е предвидена по ЗЧОД за конкретното нарушение на чл. 27, ал.7 от закона, не оправдава налагането на глоба на управляващия дружеството, защото при осъществяване на дейността си той не действа от свое име и за своя сметка.

Едновременно с това съдът намира за основателно твърдението на касатора, че от страна на административнонаказващия орган не са ангажирани доказателства относно съществена част от обективната страна на описаните административни нарушения. Не е отразено кога и дали описаните трудови договори с 10 физически лица са прекратени. Това обстоятелство е от съществено значение за ангажирането на административно-наказателната отговорност, тъй като нормата на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД предвижда задължение за съхраняване на документите по чл. 27, ал. 3 и ал. 6 в срок от три години след прекратяването на трудовия договор. В случай, че някой или всички описани в АУАН и в НП трудови договори не са прекратени, се поставя въпроса дали изброените документи действително не се съхраняват или при сключването на трудовия договор същите не са изискани и не са представени, което води до нарушение на разпоредбата на чл. 27, ал. 3 от ЗЧОД, а не на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД. В тази връзка следва да се посочи, че към момента на сключване на трудовите договори е бил в сила ЗЧОД, в редакцията към ДВ, бр. 59/2010 г., като нормата на чл. 27, ал. 4 от ЗЧОД е била в смисъл, че лицата, извършващи дейност по чл. 5, съхраняват и при поискване представят за проверка на компетентните органи документите по ал. 1 и ал. 3. Следователно с оглед приложената норма на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД административно-наказващият орган е бил длъжен да установи дали трудовите договори са били действащи или са били прекратени, респ. на коя дата.

По тези съображения настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е постановено при неправилно прилагане на материалния закон и същото следва да се отмени, като се постанови друго, с което да се отмени процесното НП.

Водим от горното, Административен съд София град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 18.12.2012 г. по н.а.х.д. № 11854/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 415 от 04.06.2012 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Т. Н. Танков в качеството му на управител на [фирма] са наложени десет административни наказания "глоба" в размер на 200 лв. всяко, за нарушение на чл. 27, ал. 7 във вр. чл. 45 от Закона за частната охранителна дейност.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

